

Una Europa també convulsa

Mentre a l'estat espanyol s'organitza la vaga, a altres punts del continent europeu s'han viscut i es viuen moments de radicalització laboral com feia temps que no es veien. Les més destacades han estat les vagues i manifestacions multitudinàries que s'han fet a Itàlia i a Alemanya, en un país contra la retallada de les prestacions dels treballadors i a l'altre per a l'augment del sou.

De fet, amb motiu de la vaga a l'estat espanyol, la Confederació Europea de Sindicats (CES) ha deixat molt clar com veu aquesta Europa laboral convulsa: "Les relacions socials a Europa s'estan deteriorant ràpidament. Diversos governs de la UE, encara que també en els països de l'Europa central i oriental, ataquen els drets dels treballadors i treballadores revisant a la baixa i de manera unilateral les legislacions i proteccions existents, i alhora, la patronal continua pressionant per a la desestructuració de la negociació col·lectiva." En aquest sentit, la CES ha donat suport a la vaga del dia 20 de juny i ha alertat que si els governs de la UE segueixen pel camí de les polítiques que penalitzen el món del treball es corre el "risc de ruptura del consens al voltant de l'estratègia de Lisboa", basada en l'equilibri entre dinamisme econòmic, millora de l'ocupació i cohesió social, i que pretén així assolir una Europa més competitiva. El diagnòstic està fet, i fins i tot la CES prepara una campanya coordinada a àmbit europeu pel que fa a l'any 2003. El problema és que a cada país el sistema sindical és diferent i posar-se d'acord per fer coses conjuntament costa molt, "ja que els ritmes són diferents", assegura Joana Agudo, de la secció internacional de Comissions Obreres de Cata-

lunya. **It.** les mobilitzacions poden ser generals, però a cada país es protesta per coses diferents. Com diu el responsable d'internacional de la UGT de Catalunya, Jaume Llanós: "Simplificant es pot dir que als països del nord les vagues són més especialitzades, més sectorials, i al sud són més polítiques." Una explicació, com destaca el mateix Llanós, seria la diferent implicació que tenen els sindicats en la gestió de l'estat del benestar, molta al nord i menys com més al sud-oest ens acostem.

Berlusconi com Aznar. De totes les mobilitzacions europees, la italiana és la més semblant a l'espanyola i catalana. De fet, el dia 20 es començarà una tonçada de vagues de sis hores, que s'aniran fent a diverses ciutats fins al dia 5 de juliol. Però la cosa s'arrossega de fa temps. Al principi d'any Berlusconi va amenaçar de reformar l'article 18, el que preveu la readmissió del treballador a l'empresa en cas d'acomiadament improcedent. De fet, el que vol Berlusconi és anul·lar aquest article pel que fa a les empreses de més de quinze treballadors, només en certes regions i durant quatre anys. Contra això, els sindicats, encapçalats pel majoritari CGIL (Confederazione Generale Italiana del Lavoro), van treure als carrers de Roma uns dos milions de persones, segons la premsa italiana. D'aquesta gran manifestació, com no s'havia vist a Itàlia en molts anys, en va sortir l'única cara capaç de fer oposició amb credibilitat davant de Berlusconi: Sergio Cofferati, el president de la CGIL. Cofferati, de cinquanta-quatre anys, va confirmar la seva capacitat de convocatòria en la vaga general de vuit hores que van fer el 16 d'abril i que va ser àmpliament seguida. L'èxit

La vaga d'aquest dijous se suma a diverses mobilitzacions que hi ha hagut i hi haurà a Europa, que després d'una època de pau social torna a estar convulsionada per negociacions que s'allarguen més del previst, que es trenquen o que fins i tot ni s'inicien.

Sergio Cofferati, president de la Confederazione Generale Italiana del Lavoro. La seva oposició rotunda a la política del primer ministre italià, Silvio Berlusconi, ha fet que el seu nom ja soni com un possible líder de l'esquerra per combatre la dreta governant.

té més mèrit si es té en compte que la mobilització no era només contra l'autoritarisme de Berlusconi i l'article 18, sinó també contra els assassins de l'assessor del govern Marco Biagi, que s'havia significat per la seva política antagonista a la dels sindicats i que va ser mort dies abans de la vaga per un grup autodenominat Brigades Rojes, en referència al grup terrorista italià d'ultraesquerra dels anys setanta. Cofferati, doncs, va donar la volta a una mort que des del govern i la patronal italiana van voler llançar-li al damunt per fer fracassar les protestes.

Cofferati és conegut com "el xinès", pels seus ulls, o "l'home de les vagues", per la seva duresa negociadora, com va comprovar Berlusconi mateix quan el va convocar a negociar la flexibilització del mercat laboral. Mentre altres sindicats s'asseien a la taula de

Berlusconi, Cofferati va negar-s'hi responent que ell s'asseia per negociar convenis, però no per negociar drets. Cofferati torna aquest mes al seu lloc de treball a l'empresa Pirelli, ja que els estatuts del sindicat no li permeten continuar en el càrrec, però el seu nom ja comença a sonar com un possible líder polític de l'esquerra italiana per combatre el fins ara omnipotent Berlusconi. Ell, però, de moment nega que vulgui llançar-se a l'arena política estricta.

Faci el que faci Cofferati, el pols entre sindicats i Berlusconi està servit, i en un país on la sindicació està entre un 65 i un 70%, la força dels assalariats no es pot menystenir molt temps. Aquest alt grau de sindicació és degut en gran part a la participació dels sindicats en la gestió de l'estat del benestar; per dir-ho d'alguna manera, també

hi són a la finestra en què es tramiten i reparteixen les pensions.

A Alemanya, també. En aquesta línia de gestió de l'estat del benestar també hi ha Alemanya. De fet, no és estrany trobar sindicalistes a la direcció de les empreses i fins uns estudis universitaris en aquest sentit, amb una àmplia formació en economia i drets laborals. És per això que hi ha una cultura del consens polític molt més arrelada que a altres zones d'Europa que fa que els treballadors se sentin responsables del funcionament de les empreses. Això es demostra a l'hora de comptar els dies laborables que es van perdre entre 1990 i 1998, anualment i per cada mil treballadors. Mentre que a Espanya era de 334, a França, 87, i al Regne Unit, 32, a Alemanya no van passar dels 13. Però al final d'abril

aquesta pau social exemplar es va trencar. El sindicat IG Metall, el més poderós industrialment i el que fins ara marcava la pauta dels augments salarials a escala nacional, havia acceptat la moderació a canvi que s'augmentés l'ocupació, però això no ha estat així i ara volen passar comptes.

IG Metall demanava un augment d'un 6,5%, però després va anar rebaixant les seves posicions fins al 4%. En aquest punt, i davant l'immobilisme de la patronal aferrat al 3,3%, els dirigents d'IG Metall van començar un seguit de vagues d'un dia a diverses regions i en diversos sectors, cosa que feia molt temps que no es veia. Després de les mobilitzacions, que van afectar empreses bàsiques del país, com DaimlerChrysler o Audi, les parts afectades van arribar a acceptar el 4%.

En un altre moment la turbulència laboral alemanya s'hagués acabat aquí, atesa la preponderància d'IG Metall, però des que enguany es van fusionar diversos sindicats de serveis i van crear Ver.di, aquest és el que té més afiliats, especialment en correus i telefonia. I de moment ja han anunciat un estiu mogut per a Gerhard Schröder, excepte que no els apugin el sou en un 6,5%. I encara n'hi ha més. IG Bau, el principal sindicat de la construcció, també ha organitzat mobilitzacions per reivindicar l'augment del 4,5%, en un sector on no es veu una vaga des dels anys trenta. I no es decarta que l'agitació continuï, per exemple, a bancs, asseguradores, hipermercats...

Tota aquesta sacsejada laboral arriba en un moment molt delicat per al cance-

ller, Gerhard Schröder. D'una banda, perquè les eleccions són al setembre, no ha reduït l'atur tant com havia promès, i el seu principal competidor, el conservador Edmund Stoiber, ja l'avança en la majoria d'enquestes. De l'altra, des del govern també s'ha alertat que si les reivindicacions dels treballadors prosperen, poden ser molt perjudicials per a la lenta i delicada recuperació econòmica que està vivint el país, després de sis mesos de recessió, i que l'han relegat a la cua de la llista de creixement econòmic de la UE. Precisament, des de la Comissió Europea també s'ha demanat contenció als treballadors. El comissari

d'economia, Pedro Solbes, ho deia el passat mes de maig amb motiu de les vagues alemanyes: "Sempre hem dit que l'evolució dels sous ha d'anar d'acord amb l'evolució de la inflació [a Alemanya tenien, al maig, un 1,2% d'inflació] i la productivitat." Per contra, els sindicats asseguren que amb més poder adquisitiu hi ha més consum i que, per tant, els augments no perjudiquen l'economia.

L'impàs francès. A França, l'actual calma que hi ha per l'impàs de les eleccions no vol dir que tot sigui una bassa d'oli. D'una banda, hi ha les retallades de llocs de treball i tancaments que han fet diverses multinacionals, de Moulinex a Marks&Spencer passant per Danone, cosa que ja va provocar diverses mobilitzacions. Un descontentament que l'anterior govern d'esqueres no va poder contrarestar amb la llei de les 35 hores, ja que la seva aplicació ha comportat sovint situacions abusives, com haver de treballar una setmana 27 hores, i la següent, 50. De tota manera, un primer contenciós que es trobarà el nou govern sembla que serà el referit a la pujada del salari mínim interprofessional, que s'ha de fer aquest juliol i del qual que ja es preveu la discrepància entre el palau de Matignon i els sindicats.

A diferents punts d'Europa, doncs, els treballadors estan sortint al carrer, en una evolució paral·lela a la desfeta de la socialdemocràcia i l'avanç del corró dretà.

Oriol Cortacans

ELTEMPS
entra i veuràs...
www.eltemps.com

Mirall negre
Manel Ollé

Premi Ciutat de Palma Joan Alcover de Poesia 2001. Dividit en tres parts, els poemes s'enllacen un amb l'altre formant un conjunt inquietant com el mateix títol.

Editorial Moll

La màquina dels contes
Carles Cano

Il·lustracions de Paco Giménez

Un dia, al poble de Benipouquet apareix un artefacte estrany enmig de la plaça. Aquest aparell resulta ser una màquina de contes sorprenent i capriciosa, que fa contes quan vol i a qui vol. Tot el poble estarà pendent de la màquina prodigiosa.

Bromera
L'Elefant, 4
La màquina dels contes

www.bromera.com